

1 Kor. 11,23-26 (Paulus' instellingsverhaal)

duiding Witte Donderdag door Marc Van Laere

In deze heilige nacht, wilde ik u meenemen naar 1956. In die dagen begon de Montgomery-busboycot o.l.v. Martin Luther King. De boycot, zo dacht iedereen, zou maar een paar dagen duren vooraleer de busmaatschappij zou toegeven dat zwarten evengoed recht hadden op zitplaatsen als blanken. Maar de boycot viel langer uit; weken en maanden. King begon te wanhopen. De spanning was om te snijden, zwarten begonnen te plooiën, de politieke druk nam toe.

Op 27 januari 1956 kreeg King 's avonds een telefoontje: 'Verlaat Montgomery morgen of je gaat eraan'.

King slenterde ontmoedigd naar de keuken, nam een kop koffie en zakte in een zetel. Hij schreef later in zijn dagboek over de volgende ogenblikken:

'Ik was óp. Met mijn kop koffie in de hand overwoog ik: hoe hier wég komen zonder mijn gezicht te verliezen? Alleen dacht ik nog een ogenblik: dit wil ik God nog voorleggen. Ik steunde mijn hoofd in mijn handen, boog over de keukentafel en bad luidop. 'Ik sta voor een rechtvaardige zaak. Maar nu ben ik bang. De mensen kijken naar mij uit als hun leider en als ik nu moedeloos word, zullen ook zij opgeven. Maar ik ben aan het eind van mijn krachten. Ik kan het alleen niet meer aan.

Toen was het alsof ik Gods aanwezigheid voelde als nooit tevoren. Alsof ik een innerlijke stem kon horen die mij zei: 'Sta op voor gerechtigheid, sta op voor waarheid, Ik zal voor altijd met je zijn.' En mijn angsten vielen van mij af. Mijn onzekerheid verdween. Ik kon alles aan.'

Evenmin als met Jezus, zijn wij veel gebaat bij ons té sterke mensen als Martin Luther King. Ze wekken bewondering maar dreigen ons te verlammen met hun straffe verhalen.

Maar om hun kén is het ons te doen, om een kern waarin ook wij delen en een innerlijke stem horen die ons sterker, zachter, liefdevoller, waarachtiger wil zien worden.

Om die witte, stralende, zachte, sterke kern is het ons te doen vanavond.

Zoals in deze nacht al het wezenlijke zit in symbolen als een voetwassing ('zo moge het zijn'), als een gedekte tafel met brood en wijn ('zo moge het zijn in ons midden'), als het licht ('dat ons aanstoot en doet uitzien en verwarmt'), de zevenarmige kandelaar én de verhalen en liederen van deze avond'.

Léven van 'Gedenk o Mens, dat gij van stof zijt' tot 'Eten van dit brood, drinken uit deze beker' – neemt je mee op de weg naar het Leven in God.

Wou Jezus gelukkiger worden? Martin Luther King een geslaagder leider?
Willen wij ons geestelijk evenwichtiger voelen?

Neen, er is maar één reden die ertoe doet: meer leven in God in ons toelaten, in onszelf meer God voelbaar maken voor anderen. In een wereld die wij kunnen herscheppen, te beginnen misschien aan een keukentafel, of daar waar wij zorgen voor anderen of hiér deze avond- of op alle plaatsen waar God zal zijn.